

Fra mobbeoffer til

Gunnar Hildonen har på få år bygget opp et vellykket guidefirma i Tromsø med nordlys som spesialer. Oppveksten på Stathelle kaller han et 12 års mobbehelvete.

Jan Odinsen

jan.odinsen@varden.no

BAMBLE Mellom ytterpunktene ligger et rastløst liv. Når Varden treffer ham, er han hjemme hos moren på Stathelle og maler og legger ny kledning på sørveggen.

– Jeg har sett på meg selv som flyttsame, sier Hildonen over en kaffe på verandaen.

– Ifølge bror min, som har studert slekta, er jeg trekvart finne, 17 prosent same og sju prosent «gypsy».

Stemplet

Akkurat det viste seg ikke å være en styrke i barneårene på Stathelle.

– De første seks årene, før barneskolen, var bra. Men så begynte helvete. På barneskolen ble jeg fort «stemplet» som samegutt. Selv om jeg er innfødt telemarking, sier Hildonen med et skjevt smil.

– Samtidig stammet jeg veldig, noe jeg ikke ble kvitt før i 9. klasse på ungdomsskolen. Det var også slitsomt. Tårene kommer nesten bare jeg tenker på den tiden.

Mobbingen var mye verbal, forteller Hildonen. Men også med mye knuffing. Han ble stadig lagt i bakken og holdt nede.

– Du ser da sterk ut?

– Jo, men du skjønner jeg tok aldri igjen. Det gjorde meg nok til et lett mobbeoffer.

Mange mobbet, men bortsett fra to, var det kanskje ikke all verden den enkelte bidro med. Summen blir likevel stor, og usikkerheten og frykten for hva som kan komme likeså.

– Jeg tenkte ofte på å begå selvmord, sier Hildonen kort.

På ungdomsskolen ble det bare verre.

– Der var det mer gjenger, og særlig synes jeg jentene var verst, og ydmykende.

Det toppet seg en gang da noen av dem dro ham inn i skogen ved skolen og bandt ham til et tre.

Ble banket opp

– Så truet de meg med forskjellige ting, som å kle av meg. Til slutt gikk de, og lot meg stå der. Jeg husker ikke hvordan jeg kom meg vekk derfra.

Hver dag brukte Hildonen mye tid på å planlegge den halvannenkilometer lange skoleveien til ungdomsskolen – for å unngå å bli banket opp.

– Det gjorde meg kanskje til en bra guide senere, sier Hildonen stramt.

– Men lærerne og de hjemme, merket ikke de noe?

– Lærene så det ikke, og jeg sa ikke noe. Jeg var redd alt

NORTHERN LIGHT EXPRESS: I denne jakter Gunnar Hildonen på nordlyset. Han har bygget opp et solid guidefirma i Tromsø.

bare ble verre hvis jeg gjorde det.

Tidligere i år ble Hildonen invitert til et jubileum for avslutning på ungdomsskolen, men takket nei til å delta.

– Jeg er facebook-venn med flere fra den gangen, men ville ikke treffe dem sånn. Egentlig hadde jeg bra karakterer på skolen, men falt helt sammen siste året der.

– Var dette andre barn fra nabolaget ditt?

– Nei, de var ikke fra gata vår. Hjemme var alt bedre.

Også annet var bedre – som Speider'n.

– Den reddet meg i oppveksten.

Født på ny

Senere, da Hildonen kom i militæret etter møbelsnekkerutdannelse fra Kragerø og Lunde, løstnet det helt.

– Jeg var jo egentlig livredd for jeg hadde hørt at i militæret tar de knekken på de svakeste. Men så skjedde det at jeg ble akseptert, på linje med alle de andre. Jeg kom inn i jegertrop-

pen, det var som å bli født på ny.

Jakten på Nordlyset

I dag har han også «skiftet» navn – og basen er Tromsø. Med Nordlys-guiding, mat, ski, truger og isfiske som spesialer. Og en omsetning i 2012 på nær to millioner kroner. Omtrent det han kan rå med alene. Hvis han da ikke skal øke prisene.

– Alle kjenner meg som GuideGunnar, sier han.

– De siste 15 årene, har jeg alltid, uansett hvor jeg har vært, hatt med visittkort og

jakka full av brosjyrer og solgt meg som GuideGunnar. Det har fungert!

Kortversjonen av veien dit går sånn: Etter militæret jobbet han fem «lykkelige år» som møbelsnekker i Sverige, til 1994. I 1992 syklet han også 4.000 kilometer på 6 uker i Norge og Skandinavia. Og i Baltikum, etter revolusjonen der.

I Helsingfors besøkte han broren Wilfred som jobbet – og ennå jobber – som avistegner for Hufvudstadsbladet. Broren, som nå bor i Portugal, lager og-